

Medlemmer have kunnet samlet sig om et Forslag, der hviler paa det samme Princip, som ligger til Grund saavel for den tykke Unfallversicherungsgezesk som i alt vaesentligt for den lignende oeterrigske Lov af 28de Decbr. 1887, nemlig at Arbeiderne i de Erhverv, som efter Erfaringens Vidnesbyrd frembyde saerlig Fare for de deri Beskjaeftigede, ere sikrede mod de Følger af Ulykkestilsfaelde, som ikke henvises til at bæres af Sygekasserne, ikke blot i de Tilfaelde, hvor Ansvaaret for Ulykkestilsfaeldet paahviler Arbeidsgiveren, men ogsaa i de haendelige Ulykkestilsfaelde, saaledes at de Udgifter, som udtræves til denne Sikring, paahvile Arbeidsgiverne i de paagjaeldende Erhverv i Forening. Derimod har der ikke i Kommissionen kunnet opnaas fuld Samstemning med Hensyn til det Spørgsmaal, om saadan Sikring skal blive alle Arbeidere i vedkommende Erhverv til Del. eller kun dem, der, forsaavidt Udgangen dertil har staaet dem aaben, ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser. Af Kommissionens Flertal er det gjort gjaeldende, at naar der af det Offentlige ydes Sygekasserne en saadan Støtte som af Kommissionen foreslaaet, bør det kunne fordres, at Arbeiderne have benyttet Udgangen til selv at sikre sig mod de Følger af Ulykkestilsfaelde, som Sygekasserne kunne bære, og at det kun, saafremt denne Fordring er opfyldt, bør paahvile Arbeidsgiverne at yde den Sikring, som falder udenfor Sygekassernes Omraade. Af et Mindretal i Kommissionen er det derimod foreslaaet, at enhver Arbeider i et af de saerlige Erhverv gaar ind under Ulykkesforsikringen, saaledes at den Tilskadefomme, saafremt han er Medlem af en anerkjendt Sygekasse, henvises til denne for den Tid, hvori Penggehjaelp skal ydes ham af Kassen, medens han, hvis han ikke paa den naevnte Maade er sygdomsforsikret, faar Krav paa Hjaelp efter Ulykkesforsikringsloven, efter Forløbet af 8 Uger fra Ulykkestilsfaeldets Indtraedelse.

Som det ses af foranstaaende Lovforslag, har Regjeringen kunnet tiltræde det ovennaevnte i den samlede Kommissions Forslag nedlagte Hovedprincip for Ulykkesforsikringsens Ordning, ligesom man i det Hele kan henholde sig til de i Kommissionsbetænkningen herfor anførte Betragtninger. Med Hensyn dernæst til det Punkt, hvorom der har været afvigende Anskuelser indenfor Kommissionen, har man med Mindretallet maattet være enig i, at Sygdomsforsikringen ikke bør sættes som Betingelse for Sikringen mod Følgerne af Ulykkestilsfaelde. Den Betragtning, at det er berettiget at fordre, at Arbeiderne skulle ved Hjaelp af den af det

Offentlige støttede Sygdomsforsikring beskytte sig mod de Følger af Ulykkestilsfaelde, som falde indenfor denne Forsikrings Omraade, synes nemlig kun at føre til, at saafremt Arbeideren ikke paa denne Maade har vist Villie til Selvhjaelp, ydes der ham ved Ulykkesforsikringen ingen Hjaelp for det Tidsrum, for hvilket han kunde have sikret sig i en Sygekasse. At gaa videre ved at lade den Omstaendighed, om den Tilskadefomme, i hvert Fald saafremt Udgangen dertil har staaet ham aaben, er indtraadt i en anerkjendt Sygekasse, være afgjørende ogsaa for hans Sikring mod de blivende Følger af Ulykkestilsfaeldet, hvilke Sygekasserne dog ikke vilde kunne bære, vilde formentlig være at skabe en Forbindelse mellem de to Arter af Forsikring, som ikke vilde svare til deres forskjellige Natur. Paa den anden Side har man ikke kunnet optage Mindretallets Forslag, forsaavidt dette gaar ud paa, at de Personer, der ikke ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, skulle have Ret til Hjaelp allerede efter Forløbet af 8 Uger efter Ulykkestilsfaeldet, medens de tilskadefomme Sygekassemedlemmer henvises til Sygekasserne for et betydeligt længere Tidsrum end 8 Uger, nemlig — saafremt den Paagjaeldende ikke allerede har nydt Penggehjaelp af Kassen tidligere i det samme Regnskabsaar og den saerliae Bestemmelse i Sygekasselovens § 17, 2det Stykke ikke finder Anvendelse paa ham — i 26 Uger. Det skjønnes ikke rettere end, at en saadan Ordning, da Sygekassernes Udgifter for den større Dels Vedkommende bæres af Medlemmerne selv, vilde være ubillig saavel overfor de Tilskadefomme, som ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, som overfor de øvrige Medlemmer af de paagjaeldende Kasser. Naerværende Forslag gaar derfor ud paa, at saafremt den Tilskadefomme er Medlem af en anerkjendt Sygekasse, tilkommer Understøttelsen ham fra det Tidspunkt, da Retten til Penggehjaelp af Kassen ophører for ham; er han ikke Medlem af en anerkjendt Sygekasse, tilkommer Understøttelsen ham efter Forløbet af det ovennaevnte Tidsrum af 26 Uger. Herved synes det rette Forhold mellem Sygdomsforsikringen og Ulykkesforsikringen at være tilveiebragt. Det overjes vel ikke, at der navnlig i Begyndelsen af den eventuelle Sygekasseløvs Virksomhed vil kunne indtræffe Tilfaelde, hvor Indtraedelse i en anerkjendt Sygekasse ikke har været mulig, fordi en saadan ikke fandtes paa det paagjaeldende Sted, og hvor det forsaavidt er uden Arbejderens egen Skyld, at han i de første 26 Uger efter Ulykkestilsfaeldets Indtraedelse vil staa uden Sikring. Af Hensyn hertil at gjøre en Modifikation i